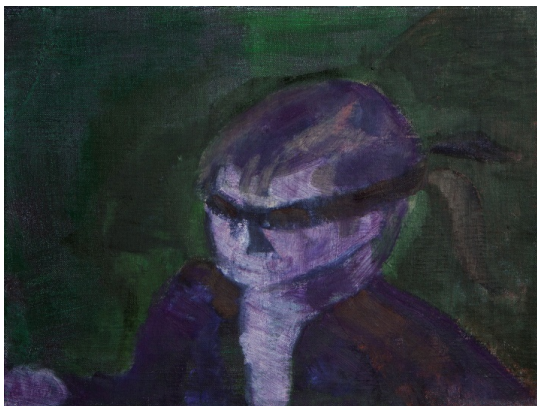

Andrej Brumen Čop (1967, Maribor) je leta 1995 končal študij slikarstva in slikarsko specialko na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje. Leta 1997 je študiral slikarstvo kot gostujoči študent na praški likovni akademiji kot štipendist češke vlade, leta 2000 je bival kot štipendist Ministrstva RS za kulturo v newyorškem ateljeju in leta 2009 v berlinskem ateljeju, ki je v lasti slovenskega kulturnega ministrstva. Svoje delo je predstavil na številnih samostojnih in skupinskih razstavah v Sloveniji in na tujem. Živi in dela v Ljubljani ter je samozaposlen na področju kulture, leta 2009 pa je začel poučevati na Pedagoški fakulteti v Ljubljani kot docent za risanje in slikanje.

Slepa miš 4, 2007,
olje, vosek, klej in pigmenti na platnu,
30 x 40 cm (foto Dean Pellizer)

Kustos Denis Volk

Razstavo so omogočili:

Andrej Brumen Čop

Slepe miši / Slijepi miševi
razstava

5.–9. maj 2014
odprtje 5. maj 2014, ob 20. uri

Denis Volk

Slepe miši

Cikel *Slepe miši* iz leta 2007 je umetnikovo pomembno delo. Sestavljajo ga male in velike slike. Manjše slike, ki so nastale najprej, so portretne slike fanta z zavezanimi očmi, kot pri otroški igri slepe miši. Podoba je na vseh slikah ista, naslikana vsakokrat drugače in z drugačnim ozadjem. Slike so naslikane v temnih tonih, še zlasti izraziti so vijolični. Obraz ima avtoportretne poteze, čeprav ni naslikan v pravih anatomskih razmerjih – glava je razpotegnjena, kar nas napelje na misel, da nas avtor želi pripraviti do tega, da bi tako kot fant na sliki zaprli oči in se vživeli v njegovo/lastno doživljanje sebe in okolice. Popolnoma izgubimo občutek o realnih razmerjih in se začutimo v nekoliko deformirani anatomski podobi, enako kot fant na sliki. Malih slik je več, torej je podoživljanje verjetno večkratno.

Velike slike iz cikla – gre za 10 slik – so med seboj povezane tako, da skupaj pripovedujejo zgodbo. Naslikane so na temno rjavi ali grafitni podlagi, nekatere na svetlejši ali vijolični, figure pa so le »osvetljene« z vijolično ali osenčene z rjavo. Lahko bi rekli, da gre za vijolične slike, kar je v slikarstvu redkost. Spreminjajo se z zornim kotom gledalca. V obeh ciklih gre za slikarski eksperiment z vijolično barvo, pri večjih slikah pa še z rjavo.

Zelo očitna zgodba je otroška igra slepe miši. Spet je na večini slik fant s prevezanimi očmi, ki tava in tipa. Na nekaterih posameznih slikah pa je fant z repom, ki se ogleduje v ogledalu, na drugi stoji ob navideznem stebru, s parklji, v drži sv. Sebastijana. Na eni ga za roko vodi ženska, ki ima poudarjene ženske attribute (boki, čevelj s peto), na eni je ženska sama in ima v laseh bel cvet, simbol (utrgane) nedolžnosti, ki je pravzaprav transformiran obraz novorojenčka. Na zadnji sliki, ki je videti kot iz drugega prostora in časa, pa vidimo japonskega berača, skritega pod slamnatim pokrivalom, ki (nam) cinglja z zvončki in tako brez besed prosi miloščine. Gre za nekakšno simboliko siromašnega slikarja.

Manj očitna zgodba velikih slik je, da je to zelo čustvena pripoved o odrasčanju, polna dvomov, vprašanj mladostnika, lastnih občutkov krivde in obsojanj okolice, pa tudi norčevanja in zlobe. Bolečina, strah, dvom, nemoč,

negotovost, usodnost so prav gotovo pravilni izrazi k tem slikam. V tem da vsak mladostnik doživlja vsaj posamezne elemente iz te zgodbe in da je vsak odrasel v času svojega odrasčanja kdaj občutil čustva iz te zgodbe, je univerzalnost slikarjeve pripovedi; ni več le njegovo osebno doživetje, ampak je to lahko zgodba vsakega od nas. In če podoživimo to pripoved z zaprtimi očmi, jo zagotovo še dolgo nosimo s sabo.

Prva stran:
Slepa miš X (Berač), 2007,
olje, vosek, klej in pigmenti na platnu,
170 x 100 cm (foto Dean Pellizer)

Slepa miš IX (Ženska), 2007,
olje, vosek, klej in pigmenti na platnu,
170 x 100 cm (foto Dean Pellizer)